

Írta: David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A kinyilatkoztatás lelke

A kinyilatkoztatás lelke valóságos – működhet és működik egyéni életünkben, és az egyházban.

Hálámat fejezem ki azért, hogy ilyen inspirált volt a beszédemet követő himnusz kiválasztása, melynek címe: „Cselekedtem-e valami jót e nap?” (*Hymns*, no. 223). Értem a célzást.

Gondoljátok végig, melyik az a két tapasztalat a világossággal kapcsolatban, melyben biztos, hogy mindannyiunknak vagy szinte mindannyiunknak része volt!

Az egyik az, amikor sötét szobába lépünk, majd felkapcsoljuk a villanyt. Látjátok, hogyan tölti be azonnal világosság a szobát, és űzi el a sötétséget? Világossá és felismerhetővé válik, ami korábban láthatatlan és bizonytalan volt. Ezt az élményt a világosság azonnali, intenzív felismerése jellemzi.

A második az, amikor figyeljük ahogy az éjszakát felváltja a hajnal. Emlékeztek rá, milyen lassan, majd nem észrevétlenül szokott egyre fényesebbé válni a horizont? A sötét szobában felkapcsolt világossággal ellentétben a felkelő nap fénye nem tör elő azonnal. Inkább fokozatosan, egyenletesen nő a fényerősség, és az éjszaka sötétjét felváltja a hajnal ragyogása. Végül a nap felbukkan az égbolton. A nap közeledő megjelenésének látható bizonyítékai azonban már órákkal azelőtt megjelennek, hogy az ténylegesen feltűnne az égbolton.

Ezt az élményt a világosság finom és fokozatos észrevétele jellemzi.

A világossággal kapcsolatos e két hétköznapi élményünkől sok mindent megtudhatunk a kinyilatkoztatás lelkéről. Azért imádkozom, hogy a Szentlélek ihlessen és oktasson minket, miközben megvizsgáljuk a kinyilatkoztatás lelkét és a kinyilatkoztatás elnyerésének alapmintáit.

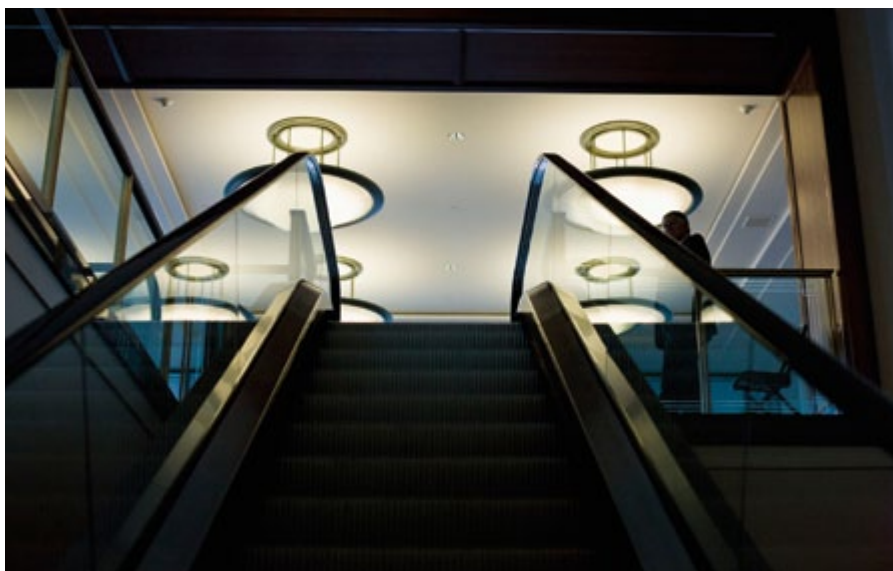
A kinyilatkoztatás lelke

A kinyilatkoztatás Isten közlése gyermekei számára a földön, és a Szentlélek ajándékával és állandó

társaságával kapcsolatos egyik legnagyobb ajándék. Joseph Smith próféta azt tanította: „A Szentlélek kinyilatkoztató”, és „senki nem kaphatja meg a Szentlelket anélkül, hogy kinyilatkoztatásokat ne kapna” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007], 137.).

A kinyilatkoztatás lelke minden olyan embernek elérhető, aki megfelelő papsági felhatalmazás által részesül a bűnök bocsánatára, alámerítéssel történő keresztelés, valamint a Szentlélek ajándékát adományozó kézrátétel szabadító szertartásában, és aki hittel cselekedve eleget tesz a papsági felhatalmazásnak: „fogadd be a Szentlelket!” Az áldás nem korlátozódik az egyház elnöklő felhatalmazottaira, sőt, ott a helye és ki kellene fejtenie hatását minden olyan férfi, nő, és a felelősségre vonhatóság korát elérő minden olyan gyermek életében, aki szent szövetségeket köt. Az őszinte vágy és az érdemesség meghívja életünkbe a kinyilatkoztatás lelkét.

Joseph Smith és Oliver Cowdery a Mormon könyve fordítása során értékes tapasztalatokra tettek szert a

kinyilatkoztatás lelkéről. Ezek a férfitestvérek megtanulták, hogy minden olyan tudásra szert tehetnek, amelyre szükség van munkájuk elvégzéséhez, ha hittel, őszinte szívvel és abba vetett hittel kérnek, hogy kapni fognak. Idővel aztán egyre jobban megértették, hogy a kinyilatkoztatás lelke általában a Szentlélek által elménkbe és szívünkbe érkező gondolatok és érzések formájában nyilvánul meg (lásd T&Sz 8:1–2; 100:5–8). Az Úr nekik adott utasítása szerint: „Most íme, ez a kinyilatkoztatás lelke; íme, ez az a lélek, amely által Mózes száraz talajon hozta át Izráel gyermekeit a Vörös-tengeren. Ez tehát a te ajándékod, használd” (T&Sz 8:3–4).

A kinyilatkoztatás lelkével kapcsolatban ki szeretném hangsúlyozni a „használd” felszólítást. A szentírások gyakran illetik a Szentlélek hatását „halk, szelíd hang” (1 Királyok 19:12; 1 Nefi 17:45; lásd még 3 Nefi 11:3), valamint „tökéletesen szelíd” hang megnevezéssel (Hélamán 5:30). Mivel a Lélek gyengéden és finoman suttog nekünk, könnyű belátnunk, miért kell kizárnunk a helytelen médiákat, a pornográfiát, valamint a káros, rabul ejtő szereket és viselkedésmódokat. Az ellenség eszközei megrongálhatják, végül pedig elpusztíthatják a képességünket, hogy felismerjük azokat az Istentől kapott finom üzeneteket, és reagáljunk azokra, amelyeket az Ő Lelkének hatalma ad át. Komolyan át kell gondolnunk és imádságos lélekkel elmélkednünk kell azon, hogy miként fordíthatunk hátat az ördög csábításainak, és „használhatjuk” igazlelkűen a kinyilatkoztatás lelkét a személyes életünkben és a családukbán.

A kinyilatkoztatás mintái

Sokféleképpen érkezik kinyilatkoztatás, például álmok, látomások, mennyei hírnökökkel folytatott

beszélgetések vagy sugalmazás útján. Vannak azonnal és intenzíven kapott kinyilatkoztatások, és vannak fokozatosan és finoman felismerhetők. A fényvel kapcsolatos két élmény, amelyeket leírtam, segít nekünk a kinyilatkoztatás e két alapmintájának jobb megértésében.

A sötét szobában felkapcsolt villany ahhoz hasonlít, amikor gyorsan, teljesen és egyszerre kapunk üzenetet Istentől. Sokan megtapasztaltuk már ezt a kinyilatkoztatási formát, amikor választ kaptunk egy őszinte imára, illetve valamilyen szükséges útmutatásban vagy védelemben részesültünk Isten akarata és időzítése szerint. Ilyen azonnali és intenzív megnyilvánulásokat találhatunk a szentírásokban, feljegyzi őket az egyháztörténet, és látunk rájuk példát a saját életünkben. Igenis történnek ilyen hatalmas csodák. Ez a kinyilatkoztatási forma azonban ritkább, nem általános.

A felkelő nappól ragyogó világosság fokozatos erősödése ahhoz hasonlít, amikor Isten az üzenetét „sorrá, előírást előírásra” (2 Nefi 28:30) küldi. A kinyilatkoztatás leginkább időről időre, részenként érkezik, vágyaink, érdemességünk és felkészültségünk szerint. A Mennyei Atyánktól érkező ilyen közlések fokozatosan és finoman csapódnak le lelkünkön, „mint az égből érkező harmat” (T&Sz 121:45). Ez a kinyilatkoztatási forma sokkal általánosabb, és Nefi is megtapasztalta, amikor különféle módokon igyekezett megszerezni Lábántól a rézlemezeket, mielőtt sikerült volna neki (lásd 1 Nefi 3–4). Végül Jeruzsálemben vezette őt a Lélek, „nem tudván előre a dolgokat”, melyeket tennie kellett (1 Nefi 4:6). Azt sem egyszerre tanulta meg, hogyan kell mives kidolgozású hajót építeni, hanem „időről időre” mutatta meg neki az Úr, mi módon munkálja meg a hajógerendákat (1 Nefi 18:1).

Az egyháztörténet és saját életünk is tele van annak példáival, amikor az Úr a kinyilatkoztatást „sorrá, előírást előírásra” adja. Például a visszaállított evangélium alapvető igazságait sem egyszerre kapta meg a szent ligetben Joseph Smith próféta. E felbecsülhetetlen kincsek kinyilatkoztatására a körülmények függvényében és mindig a megfelelő időben került sor.

Joseph F. Smith elnök kifejtette, hogyan mutatkozott meg életében ez a kinyilatkoztatási forma: „Gyermekként... gyakran fordultam az Úrhoz és kértem őt, mutasson nekem néhány csodálatos dolgot, hogy bizonyosságot nyerhessek. De az Úr visszatartotta tőlem a csodákat, és az igazságot sorról sorra... mutatta meg nekem, amíg tudatta velem az igazságot egészen a fejem búbjától a lábujjamig, addig, amíg a kétség és a félelem teljesen ki nem tisztult belőlem. Nem kellett angyalt küldenie a mennyből, hogy megtegye ezt, s nem is kellett egy arkangyal harsonájával szólnia. Az élő Isten Lelkének halk, szelíd hangjával adta nekem azt a bizonyosságot, ami most birtokomban van. És ezzel az elvel és hatalommal fog tudást adni minden emberfiának az igazságról, amely velük marad majd, és megismerteti velük az igazságot úgy, ahogy azt Isten ismeri, és ráveszi őket, hogy az Atya akaratát tegyék úgy, ahogy Krisztus teszi. S nem csodálatos kinyilatkoztatásokkal fogják ezt elérni” (Conference Report, Apr. 1900, 40–41).

Az egyház tagjaiként hajlamosak vagyunk olyannyira kihangsúlyozni a csodás és drámai lelki megnyilvánulásokat, hogy nem értékeljük az általános módot, amelyen a Szentlélek elvégzi munkáját, és talán el is siklunk felette. „Az út egyszerűsége” (1 Nefi 17:41), amikor kicsi, járulékos lelki benyomásokat kapunk, amelyek idővel teljes mértékben megtestesítik

az áhított választ vagy a szükséges útmutatást, talán oda vezet, hogy „a célon túl” (Jákób 4:14) tekintünk.

Sok emberrel beszéltem már, akik megkérdőjelezik személyes bizonyosságuk erejét, és alábecsülik lelki képességeiket, mert nem kapnak gyakori, csodás vagy erős benyomásokat. Talán ha azokra az élményekre gondolunk, amelyekben Josephnek volt része a szent ligetben, Saulnak a damaszkuszi úton, vagy a fiatalabb Almának, ezek elhitetik velünk, hogy valami nincs rendben velünk vagy hiányzik belőlünk, ha nincsenek az életünkben ilyen jól ismert és lelkileg megdöbbentő példák. Ha felmerültek bennetek ilyen gondolatok vagy kételyek, kérlek, legyetek tudatában annak, hogy nincs veletek semmi gond. Haladjatok csak tovább előre, engedelmesen, a Szabadítóba vetett hittel!

Ha ezt teszitek, „nem hibázhatjátok el” (T&Sz 80:3).

Joseph F. Smith elnök azt tanácsolta: „Mutassatok nekem olyan utolsó napi szenteket, akiket csak a csodák, jelek és látomások tartanak meg szilárdan az egyházban, és én olyan egyháztagnokat mutatok nektek..., akik nincsenek jó helyzetben Isten előtt, és akik csúszós utakon járnak. Nem a bámulatos jelenések győznek meg bennünket az igazságról, hanem az alázatosság, valamint Isten parancsolatainak és törvényeinek hű betartása” (Conference Report, Apr. 1900, 40).

A világosság egy másik általános megtapasztalása még egy igazságot megtanít nekünk a kinyilatkoztatás „sort sorra, előírást előírásra” mintájáról. Időnként felhős vagy ködös hajlalon kel fel a nap. Mivel borús az

idő, nehezebb észrevenni a fényt, és nem lehet meghatározni annak pontos percét, amikor a nap a látóhatár fölé emelkedik. Azonban az ilyen reggeleken is elegendő világosságunk van ahhoz, hogy felismerjük az új napot és végezzük a dolgunkat.

Hasonlóképpen, sokszor úgy kapunk kinyilatkoztatást, hogy nem ismerjük fel, pontosan hogyan vagy mikor kaptuk. Az egyháztörténet egyik fontos eseménye szemlélteti ezt a tantételt.

1829 tavaszán Oliver Cowdery tanár volt a New York állambeli Palmyrában. Amikor hallott Joseph Smithről és a Mormon könyve fordításának munkájáról, késztetést érzett, hogy felajánlja segítségét az ifjú profétának. A pennsylvaniai Harmonyba utazott hát, és Joseph írónka lett. Érkezésének időzítése és az általa nyújtott segítség elengedhetetlennek bizonyult a Mormon könyve előhozatalához.

A Szabadító később kinyilatkoztatta Olivernek, hogy amikor csak útmutatóként imádkozott, az Úr Lelkétől kapott útmutatást. „Ha nem így lett volna – jelentette ki az Úr –, nem jutottál volna el oda, ahol most vagy. Íme, te tudod, hogy kérdeztél engem, és én felvilágosítottam az elmédet; és most azért mondom el neked ezeket a dolgokat, hogy tudhasd, hogy az igazság Lelke világosított fel téged” (T&Sz 6:14–15).

Oliver tehát kinyilatkoztatást kapott Joseph Smith profétán keresztül, amely közölte vele, hogy már eddig is kapott kinyilatkoztatásokat. Úgy látszik, Oliver nem ismerte fel, mikor és hogyan kapott útmutatást Istentől, és szüksége volt erre a tanításra, hogy jobban megértse a kinyilatkoztatás lelkét. Oliver tulajdonképpen olyan világosságban járt, amelyet a felhős hajlalon felkelő nap ad.

Az életünkben előforduló számtalan bizonytalanság és kihívás

közepette Isten azt várja el tőlünk, hogy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy önmagunk cselekedjünk, és ne velünk cselekedjenek (lásd 2 Nefi 2:26), és bízunk Őbenne. Lehet, hogy nem látunk angyalokat, nem hallunk mennyei hangot vagy nem kapunk lenyűgöző lelki élményeket. Gyakran úgy haladunk tovább, hogy csak reméljük és imádkozunk azért, hogy Isten akarata szerint cselekedjünk, de nem vagyunk biztosak benne. Azonban ha betartjuk a szövetségeinket és a parancsolatokat, és mindig egyre állhatatosabban törekszünk a jó cselekedetekre és a fejlődésre, annak bizonyosságával járhatunk, hogy Isten vezetni lépteinket. És annak bizonyosságával szólhatunk, hogy Isten ihleti az általunk elmondottakat. Részben ezt jelenti a szentírás, amely azt mondja: „Akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt” (T&Sz 121:45).

Ha helyesen keresitek és alkalmazátok a kinyilatkoztatás lelkét, akkor megígérem nektek, hogy „az Úr világosságában” fogtok járni (Ésaiás 2:5; 2 Nefi 12:5). Időnként a kinyilatkoztatás lelke azonnal és intenzíven működik, máskor finoman és fokozatosan, és gyakran olyan gyengéden, hogy talán tudatosan fel sem ismerjük. Azonban függetlenül ezen áldás elnyerésének mintájától, az így kapott világosság beragyogja és kitágítja a lelkünket, és megvilágosítja az értelmünket (lásd Alma 5:7; 32:28), utat mutat és védelmet ad nekünk és családjainknak.

Apostoli tanúbizonyosságot teszek arról, hogy az Atya és a Fiú élnek. A kinyilatkoztatás lelke valóságos – működhet és működik egyéni életünkben, valamint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Ezekről az igazságokról teszek bizonyosságot az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Thomas S. Monson elnök

A szent templom – jelzötüz a világnak

Az egyháztagság mind közül legfontosabb és legnagyobb áldásai azok, melyeket Isten templomaiban nyerhetünk el.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, szeretetemet és üdvözetemet fejezem ki mindannyiótoknak, és imádkozom, hogy Mennyei Atyánk vezérelje gondolataimat és sugalmazza szavaimat, miközben ma hozzátok szólok.

Kezdeként hadd jegyezze meg néhány dolgot Allred nőtestvér és Burton püspök és mások ma délelőtt elhangzott szép üzeneteivel kapcsolatban az egyház jóléti programjáról. Ahogyan ők is említették, e sugalmazott program, mely már oly sok életet áldott meg, idén 75 éves. Kiváltságomban állt személyesen is ismerni néhányat azok közül, akik pionírként szolgáltak e hatalmas törekvésben – könyörületes és előrelátó emberek voltak ők.

Ahogyan Burton püspök, Allred nőtestvér és mások is említették, az egyházköztség püspökének kötelessége, hogy gondoskodjon azokról a szükségét szenvedőkről, akik az egyházközsége határain belül élnek. Nekem is ebben a kiváltságban volt részem, amikor Salt Lake Cityben nagyon fiatal püspökként egy 1080 fős egyházköztség felett elnököltem, melyben 84 özvegy is élt. Sokaknak

volt szüksége valamilyen segítségre. Mennyire hálás voltam az egyház jóléti programjáért, valamint a Segítőegylet és a papsági kvórumok segítségével!

Kijelentem, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza jóléti programja a Mindenható Isten sugalmazására született.

Kedves fivéreim és nőtestvéreim, ezen a konferencián lesz három éve, hogy az egyház elnökeként támogatatok. Ezek az évek természetesen nagyon dolgoosan teltek, melyekben akadtak bőven kihívások, de számtalan áldás is. Az a lehetőségem, hogy templomokat szentelhettem fel, a legörömtelibb és legszentebb áldások közé tartozott, így ma a templomokról szeretnék beszélni nektek.

Az 1902 októberében tartott általános konferencián az egyház akkori elnöke, Joseph F. Smith elnök, a nyitóbeszédében azon reményének adott hangot, hogy egy nap majd „templomok épülnek a [világ] különböző pontjain, mindenhol, ahol azokra szükség lesz az emberek kényelme szempontjából”¹.

Az egyház 1830-ban történt megalapítása után eltelt első 150 évben 21 templom épült, beleértve ebbe az